

РЕШЕНИЕ

№ 711

гр. Варна, 27.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ ТО, в публично заседание на втори юни през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Г. Чавдарова

Членове: Ралица Ц. Райкова
мл.с. Гинка Т. И.

при участието на секретаря Христина Здр. А.
като разгледа докладваното от Ралица Ц. Райкова Въззивно гражданско дело
№ 20253100500543 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по постъпила **въззивна жалба** вх. № 5605/20.01.2025г. /вх. No на ВРС/, подадена от Б. Г. Б., ЕГН *****, с адрес: ****, срещу решение № 4685/24.12.2024г., постановено по гр.д.№ 9002/2023г. по описа на ВРС, 9-ти състав, с което са отхвърлени предявените при условията на първоначално обективно кумулативно съединяване от Б. Г. Б., ЕГН ***** срещу „Специализирана болница за рехабилитация Медика-А.“ЕООД, ЕИК 124618376 искиове с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 2 200,00 лева /две хиляди и двеста лева/, претендирана като неизплатено възнаграждение по граждански договор № 5/01.03.2022г. за периода 01.05.2022г. – 25.05.2022г. и с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД за сумата от 15 000,00 лева /петнадесет хиляди лева/, претендирана като обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди вследствие на незаконосъобразното прекратяване на граждански договор, изразяващи се в накърняване на доброто му име, професионална и социална изолация, безсъние, интензивна тревожност, нервност и колебания в действията и самооценките, съществено влошаване на здравословното му състояние до пълна невъзможност да се чувства нормален, пълноценен човек и професионалист в областта на медицината.

Във въззивната жалба се излага, че решението е незаконосъобразно, неправилно и необосновано. Изводът на съда за новация е незаконосъобразен и неправилен. Видно било

от представения и приложен по делото граждански договор № 10/01.04.2022г., на който съдът основава решението си, същият не бил подписан от ищеца. Следователно такъв договор за м.април 2022г. не бил сключван между страните и не бил породил действие. В сила бил и действал договорът от м. март 2022г., доколкото в същия липсвал изричен срок на прекратяване. Липсвал както писмен, така и устен договор за процесния период. Счита, че в случая липсвала новация, както бил приел първоинстанционният съд. Вън от това, счита, че неправилно съдът мотивирал крайния си извод, позовавайки се на свидетелските показания на св.К.. В случая съдът нарушил задължението си да формира изводите си въз основа на всички събрани по делото доказателства, като ги изследва в тяхната пълнота. ВРС не взел предвид и не бил обсъдил в мотивите си противоречието между показанията на д-р К., дадени пред съда и тези съгласно представеното постановление на прокуратурата/л. 11/, в което било посочено, че д-р К. е разпитвана и заявила, че д-р Б. не бил работил изобщо в лечебното заведение. От събраните по делото писмени доказателства безспорно се установявало, че ищецът е полагал труд в предприятието на ответника за визирания период. От представената по делото рапортна книга се установявало, че за процесния период ищецът е бил ежедневно на работа като поемал двойни дежурства- всеки делничен ден от 12ч. до 19ч. и нощни дежурства- от 19ч. до 9ч. на следващия ден, като съботите и неделите дежурял по цели дни. Следователно, престиране от негова страна на труд било безспорно налице. За това се съдържали и данни в представения по делото констативен протокол/разположен на стр.2 от граждански договор 10/01.04.2022г./, в който накрая от възложителя- д-р Г. П. било посочено, че работата била приета без възражение, като протоколът бил подписан от нея и д-р Г. С. на 25.05.22г. Следователно, налице било признаването на неизгоден за ответника/въззиваем пред втората инстанция/ факт, че работата до 25.05.2022г. била извършена от ищеца и била приета без забележки. За положения труд и приетата без забележки работа следвало да бъде заплатено и договореното възнаграждение. За процесния период такова не било заплатено. Това се установявало от отговора на исковата молба на ответника, в който се посочва, че ..."По тази причина заплатата за м.април 2022г. не е била своевременно заплатена, докато не бил вдигнат запорът. Във връзка с неплащането на възнаграждението му за м.април д-р Б. е влязъл в спор с д-р Т. на 24.05.2022г. и на 25.05.22г., въпреки „ календарната си възраст" за 37 минути с велосипед е взел пътя А.-Варна , за да задейства вдигането на запора върху възнаграждението си", като в следствие на удар този ден бил получил травма. От признаването на този неизгоден за въззиваемия факт се установява, че към момента на прекратяване на договора, на ищеца не му е било платено възнаграждение за м.април 2022г., респективно и за м.май 2022г. По делото е представен и приет като доказателство касов ордер № 86/22.06.2022г. за платено възнаграждение в размер на 2035 лв., като в същия не е посочено за кой месец е плащането. Именно по тази причина се налага извод, че извършеното плащане е за по-старото задължение към ищеца, а именно м.април 2022г. Следователно плащане на последното възнаграждение за положения труд за м.май 2022г. не било извършвано от страна на въззиваемия и било дължимо, тоест претенцията била установена по основание. По отношение на размера на дължимото възнаграждение следвало да се изхожда от размера на минималния осигурителен праг за

2022г. за медицинските кадри в сферата на болниците - 1336 лв. Имайки предвид, че ищецът бил поемал редовно двойни дежурства и целодневни дежурства през съботите и неделите на месеца, то счита, че сума около двойния размер на минималния осигурителен доход на месец, се явявала справедлива, като заявената в ИМ сума от 2200 лв. била напълно резонна. Отделно излага, че по размера и съдът на основание чл. 162 от ГПК следвало да го определи.

По отношение на възражението за прихващане сочи, че е неоснователно. От събраните по делото безспорни доказателства, а и съгласно твърденията на самия въззиваем, договорните отношения с ищеца били прекратени на 25.05.2022г., и предвид инцидента, който претърпял след тази дата той не бил на територията на лечебното заведение, поради което и нямало как нито да е ползвал хотел, нито да е потребявал храна. По отношение на периода от 21.12.21г. до така нареченото начало на рапортната книга 08.03.2022г. не се установило от ответника дали д-р Б. бил работил в лечебното заведение, респективно ползвал хотелска стая и храна. За периода, в който по безспорен начин било установено, че ищецът престира труд в полза на лечебното заведение като лекар, отново не било установено по реда на пълно и главно доказване, че д-р Б. потребил храна и ползвал стая. Така от разпита на свидетеля воден от ответника, същият заявил, че не била виждала д-р Б. да се храни с доставяната храна. Това изявление на свидетеля на ответника се доразвива от водения от ищеца свидетел, който заявил, че д-р Б. имал страх от отравяне и не ядял случайна храна, а само такава от строго определени места или такава, каквато той бил купил. По отношение на ползваната хотелска стая, воденият от ответника свидетел не посочил коя точно стая била ползвана от ищеца. Заявил много общо, без никаква конкретика, че знаел, че било имало договорка д-р Б. да ползва стая и храна. Не се установило, обаче, по реда на пълно и главно доказване, че ищецът действително ползвал такава стая. Напротив, от показанията на водения от ищеца свидетел се установявало, че д-р Б. спял в кабинета, в който давал дежурства, както и на болничните легла в незаетите болнични стаи, но не и в хотелската част. Не бил взет под внимание факта, че именно д-р К., която била разпитана като свидетел, воден от лечебното заведение била негов управител към момента на прекратяването на договора с ищеца и малко след и тя била причината да не се изплати дължимото възнаграждение на ищеца.

Вследствие на станалото, ищецът и до момента търпял щети- както морални, така и материални, като част от тях се изразявали в нервност, интензивна тревожност, проявяваща се дори като агресия и колебливост в действията, демонстрирани от ищеца широкоекранно и пред съдебния състав, разглеждащ делото в първа инстанция, довели и до изключително бурното протичане на съдебните заседания. Това неминуемо било в причинно-следствена връзка с не толкова прекратяване на работните отношения, колкото от отношението към ищеца и неплащане вече повече от 2 години на дължимото му възнаграждение. В този смисъл, счита, че претенцията му за присъждане на обезщетение за причинени му нематериални щети се явява основателна, като моли съдът да определи размера на това обезщетение по справедливост, а изводите на първата инстанция приеме за

незаконосъобразни и неправилни. Моли за отмяна на решението и за уважаване на претенциите.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба, с който се сочи, че жалбата е неоснователна, а постановеното решение правилно и законосъобразно. Сочи, че пред първата инстанция няма направено искане за присъждане на законна лихва за забава върху главницата от 2200 лева. За първи път това искане не може да бъде заявено в исковото производство пред втората инстанция /в този смисъл решение № 474/12 от 14.01.2013 г. по гр.д. № 1499/2011 г. на IV г.о. ВКС/. В конкретния случай съдът разгледал исковата претенция за дължимост на сума по граждански договор № 5/01.03.2022 година за периода 01.05-25.05.2022 година, така както е заявено и поискано от ищцовата страна в уточняващата молба, подписана от особения представител на Б.Б.. Съдът е формирал изводите си на база приобщения по делото доказателствен материал и разпределената доказателствена тежест, отново съобразена с иска, който е поставен на разглеждане пред него. Подчертава, че към молбата от 17.10.2023 година на адв. П. К. била приложена Заповед № 8/25.05.2022 година към граждански договор № 10/01.04.2022 година за прекратяване на правоотношението на Б. Б. за труд със СБР Медика-А. ЕООД. Т.е. от документа, представен от ищеца, било видно, че самият Б. към датата на прекратяване на договора му с лечебното заведение не бил полагал труда си по граждански договор № 5 от месец март 2022 година, а по граждански договор № 10 от месец април 2022 година. Всички документи във връзка със сключването на гражданския договор от месец април 2022 година на г-н Б., в това число приемане на работата му, прекратяването на договора, освобождаване на ползваното от него помещение, както и изплащане на дължимите суми по гражданския договор на Б. от 01.04.2022 година, били изготвени, приети и подписани от старото ръководство на СБР Медика-А. ЕООД в лицето на д-р П., а д-р М.К. наследила тези документи и действала според посоченото в тях съдържание, прието от страните по тях. Между лечебно заведение СБР Медика-А. ЕООД и въззивника в настоящото производство съществувало гражданско правоотношение за полагане на труд по следните граждански договори - Граждански договор № 15/21.12.2021 година, Граждански договор № 1/01.01.2022 година, Граждански договор № 3/01.02.2022 година, Граждански договор № 5/01.03.2022 година и Граждански договор № 10/01.04.2022 година. От договорите било видно, че практиката, установена между страните, била да се сключват безсрочни граждански договори, като възлагането било месец за месец, като само първият договор от 21.12.2021 година бил с фиксиран срок до 31.12.2021 година. Съгласно договореното между страните в чл.2 раздел III, договорът може да бъде прекратен преди приключване на възложената работа по взаимно съгласие на страните, оформено в писмен вид. Видно от приобщената към доказателствения материл по делото Заповед № 8/25.05.2022 година към граждански договор № 10/01.04.2022 година, правоотношението между страните било прекратено на 25.05.2022 година. От двустранно подписания документ, макар и оформен и наименован като „Заповед“ било видно, че страните са прекратили именно процесното гражданско правоотношение по полагане на труд на д-р Б. и ответното лечебно заведение. Документът бил подписан без в него да са отбелязани възражения и забележки от някоя от страните,

поради което следвало да се приеме, че същият бил подписан именно по взаимно съгласие на страните. С оглед на което, следвало да се приеме, че Гражданското правоотношение между страните било надлежно прекратено от 25.05.2022 година. Съгласно договореното между страните в чл.4 от раздел I, възложителят се бил задължил да изплаща на изпълнителя възнаграждение според извършената работа. Възнаграждението било договорено за месечно разположение за дневни, нощни дежурства, разположение в делнични дни, разположение в празнични и почивни дни, като същото се определяло според ИЗВЪРШЕНАТА РАБОТА /Така Раздел II, член 2, тире 5, 6, 7, 8 и 9 от договора/. По отношение на „Рапортната книга“ сочи, че същата била документ от частен характер, който нямал за цел да установява графика на работа в дружеството, а се била водела по инициатива на управителя на дружеството – д-р Г.П., наричана от ищеца в заседанията /д-р Т./, заемаща управител на СБР Медика-А. ЕООД в периода от 23.12.2021 година до 25.07.2022 година. „Рапортната книга“ не бил задължителен елемент от водената в болничното заведение по рехабилитация медицинска документация и съответно нямало отговорно лице, което да следи нейното валидно попълване, а същата била оставена на разположение в стаята за дежурство на лекарите. Същата не се ползвала с доказателствена стойност при изготвянето на графиците за работа в дружеството. Видно от изявление на ищеца на страница 9 от протокол, воден в ОСЗ от 24.04.2024 година, д-р Б. имал свободен достъп до рапортната книга, независимо дали бил на смяна или не бил на смяна. Обстоятелството, че друг лекар е бил на смяна не го е възпрепятствало/спирало да прави записвания в книгата. Твърденията на ищеца са, че д-р П. /Т./ била искала това от него. Многобройните записи на ищеца в т.нар. рапортна книга доказвали единствено обстоятелството, че д-р Б. бил постоянно в болницата, т.е. бил е настанен там. В първото по делото заседание твърди, че представил Граждански договор № 10 от 01.04.2022 година, чиято работа била приета на 25.05.2022 година от тогавашния управител на дружеството – д-р Г. П.. Обстоятелството, че договорът не бил подписан от ищеца не влечяло невалидност на същия, тъй като законът не изисквал наличие на писмена форма при гражданските договори за възлагане на работа. Твърди, че нямало как между едни и същи страни да съществуват две еднакви правоотношения с един и същи предмет на възлагане /поръчка/ и с един и същи период на действие, по които страните да си дължат различни престации, т.е. по единия договор плащането за периода му на действие /включително и месец май 2022 година/ да е извършено /така граждански договор № 10/01.04.2022 година и разходен касов ордер от 22.06.2022 година/, а по другия договор плащането да се приеме, че не е извършено – по граждански договор № 5/01.03.2022 година/. От приобщения към доказателствения материал по делото Разходен касов ордер № 86/22.06.2022 година, безспорно се установява, че на дата 22.06.2022 година дължимото възнаграждение по прекратения на 25.05.2022 година - Граждански договор № 10/01.04.2022 година било надлежно изплатено от ответното дружество. Разходният касов ордер бил подписан от ищеца като същият не се оспорвал. Граждански договор № 5/01.03.2022 година и Граждански договор № 10/01.04.2022 година, и двата с идентично съдържание, не биха могли да съществуват паралелно и едновременно. С оглед на което следвало да се отчете, че на 25.05.2022 година гражданското правоотношение между ищеца и ответника било

прекратено и плащането по него извършено на 22.06.2022 година. Сочи, че и искането, обективизирано във въззивната жалба по иска с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД било недопустимо. Във въззивната жалба се навеждали изцяло нови твърдения за причините, довели до болките и страданията на Б.. Отговорността на лечебното заведение във връзка с твърдяното от ищеца незаконосъобразно прекратяване на гражданския договор не можело да бъде квалифицирана като деликтна, тъй като вредите не се причиняват от нарушаване на общото правило да не се вреди другиму. Обобщава, че ищецът, чиято била доказателствената тежест да установи наличието на претърпени неимуществени вреди от противоправно поведение на ответното дружество, не провел пълно и главно доказаване на обстоятелството, че въобще бил претърпял някакви вреди, които да подлежат на обезщетяване. Моли за потвърждаване на решението и за присъждане на разноски. В случай, че съдът намери жалбата за основателна, то моли да се уважи направеното от ответника възразение за прихващане по аргументи подробно изложени в писмената ни защита пред Районен съд Варна

В открито съдебно заседание, въззивникът се явява лично и за него се явява и определеният му по реда на ЗПП адвокат за въззивника, а за въззиваемата страна се явява процесуален представител. Въззивникът поддържа депозираната въззивна жалба, а въззиваемата страна отговора към нея и отправят искания за отмяна, респ. за потвърждаване на постановеното първоинстанционно решение. Въззиваемата страна претендира разноски и представя списък със същите. Страните са депозирали и писмени защиты, в които са доразвили своите основания.

За да се произнесе по подадената въззивна жалба, настоящият състав съобрази следното:

Първоинстанционното производство пред РС –Варна е образувано по предявени обективно кумулативно съединение искове от Б. Г. Б., ЕГН ***** срещу „Специализирана болница за рехабилитация Медика-А.“ЕООД, ЕИК 124618376, с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 2 200 лева, претендирана като неизплатено възнаграждение по граждански договор № 5/01.03.2022г. за периода 01.05.2022г. – 25.05.2022г. и с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД за сумата от 15 000 лева, претендирана като обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди вследствие на незаконосъобразното прекратяване на граждански договор, изразяващи се в накърняване на доброто му име, професионална и социална изолация, безсъние, интензивна тревожност, нервност и колебания в действията и самооценките, съществено влошаване на здравословното му състояние до пълна невъзможност да се чувства нормален, пълноценен човек и професионалист в областта на медицината.

Ищецът твърди в сезиралата съда искова молба, че от месец ноември 2021 г. до месец май 2022 г. вкл. давал дневни и нощни смени в медицинския център по граждански договори подобни на процесния № 5/01.03.2022 г. Всяко дежурство и направените процедури описвал в Рапортна книга, която подписвал. Изпълнявал задълженията си до 25.05.2022 г., 17 ч.,

когато му отказали автомобил за спешно пътуване до гр. Варна. Отишъл с велосипед и след инцидент контузил рамото си, като имал счупване на ключицата. Изпратил в МЦ “Медика” болнични и копия на рентгенови снимки от счупването. На 13.06.2022 г. му позвънил д-р Огнян С. от МЦ “Медика” и го попитал кога може да поеме дежурствата. Ищецът му обяснил, че не може да прекъсне болничния си, тъй като след два дни имал планиран ядреномагнитен резонанс на травмираното рамо. Разбрали се д-р С. да издаде заповед за прекратяване на гражданския му договор, както и той направил на 13.06.2022 г. Месец след това се появил абсурден проблем. Новоназначеният директор на МЦ “Медика” д-р М. С. отказала да заплати дежурствата му през месец май, за което ищецът подал сигнал до Районна прокуратура. Пред Прокуратурата М. С. твърдяла, че ищецът не е работил в МЦ “Медика” през месец май 2022 г. Твърди се, че и тя е подменила оригиналната Рапортна книга на МЦ “Медика”, в която ищецът бил вписал действията си по време на дежурствата си от 1-ви до 25-ти май 2022 г.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна „СБР Медика А., ЕООД е депозирала отговор на исковата молба, в който е изразено становище за неоснователност на предявените искове. Не се оспорва, че между страните е съществувало гражданско правоотношение за полагане на труд в периода от 21.12.2021г. до 30.04.2022г. Практиката в отношенията и била договорите да се сключват месец за месец, като само първият договор бил с период от 21.12.2021 г. до 31.12.2021 г. От 01.01.2022 г. между страните била установена практика да се сключват еднотипни договори без срок, които касаели само текущия месец на 2022г. Документално правоотношението било прекратено със Заповед № 8/25.05.2022 г. Документът бил двустранно подписан, макар и наименован „заповед“. От обясненията на ищеца от 09.06.2022 г. представени в писмен до преходния директор д-р Т. ставало ясно, че той е претърпял травма пред блока си на 24.05.2022г. с велосипед, тъй като трябвало спешно да се яви пред съдебен изпълнител за вдигане на запор, наложен върху възнаграждението му за месец април 2022 г. и по тази причина заплатата му за месец април 2022 г. не била своевременно заплатена. Във връзка с това ищецът влязъл в спор с д-р Т. и на 24.05.2022 г. потеглил с велосипед от к.к. А. към гр. Варна, за да задейства вдигането на запора. Изразява се становище за недопустимост на предявения иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди. Сочи се, че неимуществените вреди са само от непозволено увреждане за каквото не може да се квалифицира юридическият факт на прекратяване на гражданско правоотношение. Отделено се сочи, че искът е неоснователен, тъй като полагането на труд по граждански договор е свързано с конкретно престирание на трудов резултат за месеца, за което е необходимо възлагане от страна възложителя СБР Медика – А. ЕООД. След като нямало възлагане, нямало и формирано възнаграждение за труд. В условията на евентуалност се отправя възражение за прихващане с правна квалификация по чл. 59 от ЗЗД на исковите суми със сумата от 2 915 лева, от която 1 085 лева за незаплатена храна, осигурявана от дружеството и 1 830 лева за наемна цена за квартира - стая от сградната база на дружеството за периода от 21.12.2021 г. до 22.06.2022 г. Твърди се, че през целия срок на договорите ищецът е ползвал безплатно предоставените му от ответното дружество храна и квартира без поемане на такова задължение към него.

Ползвал самостоятелна стая с баня и тоалет от сградна база на дружеството, при наемна цена при отдаване под наем на трети лица срещу 10 лева на ден. Ползването продължило и през месец юни 2022 г., въпреки че договорните правоотношения на ищеца били прекратени на 25.05.2022 г. Помещението било върнато на 22.06.2022г.

В проведеното открито съдебно заседание пред първата инстанция, ищецът редовно призован, явява се лично и чрез адв. Б. Д. поддържа предявените искове и оспорва релевираното възражение за прихващане като неоснователно. С допълнителни писмени бележки доразвива своите доводи по същество. Ответникът, редовно призован за същото съдебно заседание, чрез адв. С. Д. поддържа отговора на исковата молба. В депозираните писмени бележки доразвива своите доводи за неоснователност на предявените искове.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, процесуално допустима е и отговаря на останалите съдържателни изисквания на чл.260 и чл. 261 ГПК и **следва да бъде разгледана по същество.**

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, ВОС намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл.269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. Релевираните от въззивника такива се свеждат до неправилност на изводите на съда.

Въззивната жалба разгледана по същество се явява частично основателна, при прието за установено следното от фактическа и правна страна:

От фактическа страна:

Не се спори по делото, че между страните са сключени граждански договори, въз основа на които ответникът е възложил на ищеца да осъществява консултантска, диагностична и лечебна дейност в областта на физиотерапията и рехабилитацията в СБР „Медика – А.“ ЕООД в периода от 21.12.2021 г. до 25.05.2022г., за което ответното дружество се е задължило да заплати на ищеца възнаграждение. Не се спори също, че практиката, която била установена между страните, е да се сключват множество граждански договори почти всеки месец.

След като съобрази оспорванията на ищеца, че не всички представени от ответника договори са подписани от него, то и съдът приема, че реално правоотношенията между страните са били уреждани единствено със следните писмени договори, двустранно и валидно подписани от страните, като съдът не приема, че граждански договор с No 10 / 01.04.2022г. е валидно сключен, или правоотношенията се базират на следните договори:

1/ граждански договор № 15/21.12.2021 г., който е сключен за срок от 21.12.2021г. до

31.12.2021г. и в който е предвидено плащане за този период в размер на 921.00 лева и допълнително възнаграждение за разположение от по 0.50 лева на час от понеделник до петък и по 1.00 лев на час в почивни и празнични дни.

2/ граждански договор № 1/01.01.2022г., който е сключен без конкретен срок и в който е предвидено плащане в размер на по 90.00 лева на 12 часова смяна, разположение в делнични дни по 0.50 лева на час, разположение в празнични и почивни дни по 1.00 лев на час,

3/ граждански договор № 3/01.02.2022г., който също е сключен без конкретен срок и в който е предвидено плащане в размер на по 90.00 лева на 12 часова смяна, разположение в делнични дни по 0.50 лева на час, разположение в празнични и почивни дни по 1.00 лев на час,

4/ граждански договор № 5/01.03.2022г., в който също така липсва посочен конкретен срок на действие на договора и в който е предвидено месечно възнаграждение в размер на 2200 лв., като е посочено изрично, че същото включва дневни и нощни дежурства, разположение в делнични дни, както и в празнични и почивни;

Ангажирани са по делото и сметки за изплатени суми, като в тях е посочено, че изплатените суми са съответно по Договор No 16 / 21.12.2021г. за сумата от 1067лв. и изрично посочване, че сумата е изплатена февруари месец, Договор No 2 / 01.01.2022г. за сумата от 2052 лв. и изрично посочване, че сумата е изплатена февруари месец, по Договор No 5 / 01.02.2022г. за сумата от 1880лв. и изрично посочване, че сумата е изплатена февруари месец, по Договор No 9 / 01.03.2022г. за сумата от 2200лв. и изрично посочване, че сумата е изплатена май месец.

Ангажиран е и разходен касов ордер с No 86 / 22.06.2022г., подписан между страните за сумата от 2200 лв., но в този ордер основаниято „гражд.дог. 10 / 01.04.22“ е видимо с нанесена корекция по отношение на номера на договора и без допълнително отбелязване за съгласие с корекцията.

По делото е представено и запорно съобщение с вх. № 63-13.05.2022 г. /л. 104/, адресирано до ответника, от което е видно, че ЧСИ с рег. № 719 в КЧСИ е наложил запор върху вземанията, които ищецът има от ответника до размера на дълга му по изп. дело № 446/2020 г., който възлиза на 686.18 лева към 18.04.2022г.

С ангажираната на л. 75 заповед № 8/25.05.2022 г. към граждански договор № 10/01.04.2022г. е прекратено едностранно от страна на ответника трудовото правоотношение с ищеца, считано от 25.05.2022г. В заповедта е отбелязано, че същата е връчена на ищеца на 25.05.2022г.

По делото е представено и собственоръчно изписано и подписано от ищеца изявление, адресирано до ответника и прието от същия на 22.06.2022г., че ищецът е взел собствения си багаж, върнал е ключовете от стая Н7 и служебния телефон.

По делото е представен и препис от рапортна книга на СБР „Медика – А.“ ЕООД, от която се констатира, че ищецът в процесния период от 01.05.2022 г. до 25.05.2022 г. е давал

дневни и нощни дежурства в СРБ „Медика – А.“ ЕООД.

По делото е ангажирано експертно заключение чрез назначената ССЧЕ, от което се констатира, че за периода от 21.12.2021 г. до 22.06.2022 г. за ползваната стая № Н7 се дължи общо 1 766.40 лева за 184 дни, като стойността на 1 храноден е 15.00 лева.

По делото са ангажирани и гласни доказателства чрез разпита на свид. М. С. К., водена от ответното дружество, чиито показания съдът намира, че не следва да кредитира, след като съобрази, че същата е била управител на ответното дружество, като отговорът на исковата молба е депозиран чрез нея. Дори и да бъдат кредитирани показанията на К., то от тях единствено се установява, че същата е постъпила като управител след процесния период. Сочи, че практиката в дружеството е била лекарите да се назначават като сключват граждански договори и то месец за месец. Не може да посочи със сигурност какви са били договорките на ищеца със стария управител, като категорично да е ползвал стая и храна свидетелката не знае. Излага правоотношения с концесионер, както и извън процесния период за 2019г. – 2020г., но сведения за процесния период многократно заявява, че не може конкретно да даде.

В показанията си свид. М. А. К., водена от ищеца, сочи, че е първа братовчедка на последния и съдът кредитира нейните показания, като кореспондиращи с останалия доказателствен материал. Ищецът през 2021г. и 2022 г. работил в к. к. „А.“ като лекар. Преди това е работил в гр. Балчик. И на двете места, ищецът е давал денонощни дежурства. Оставал е през нощта в здравното заведение по тази причина. Имал особен режим на хранене, поради което сам си е пазарувал и готвел.

С оглед на служебното задължение на съда по чл. 162 от ГПК, въззивната инстанция е допуснала, изслушала и приела заключението на вещо лице по СЧЕ, което съдът кредитира и според което за периода от месец януари 2022г. до края на месец май 2022г., въззивникът Б. Г. Б., е получил следните възнаграждения, за положения от него труд: 1/ на 25.01.2022г. е получил сумата от 963,93 лв. възнаграждение за месец декември 2021г.; 2/ на 28.02.2022г. е получил сумата от 1 853,77 лв. възнаграждение за месец януари 2022г.; 3/ на 24.03.2022г. е получил 1 698,39 лв. възнаграждение за месец февруари 2022г.; 4/ на 26.04.2022г. е получил 2 035,00 лв. възнаграждение за месец март 2022г. и 5/ на 22.06.202 г. е получил сумата от 2 035лв., начислено и отнесено в месец май 2022 г.;

Правни изводи, въз основа на възприетата фактическа обстановка:

По претенцията с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД:

Страните не спорят, че между тях е съществувала облигационна връзка, основана на сключени граждански договори, които по естеството си представляват вид договор за изработка, въз основа на които ищецът е следвало да престира медицински услуги за ответното дружество в периода от 21.12.2021г. до 25.05.2022г., за което му се дължи и определеното в договорите възнаграждение. Реално извършената от ищеца работа по тези договори се установява от вписванията в рапортната книга. Работата е извършвана въз основа и в съответствие с валидно сключените и описани по-горе четири договора -

граждански договор № 15/21.12.2021г., граждански договор № 1/01.01.2022г., граждански договор № 3/01.02.2022г. и граждански договор № 5/01.03.2022г.

Страните не спорят, а и от доказателствения материал по делото се установява, че са избрали да уреждат отношенията си именно посредством граждански договори, като договорите са сключвани месец за месец и без изрично да са прекратявали действието на стария договор, с което и въззивната инстанция възприема и изводите на първоинстанционния съд за новиране на задължението. В този ред на проследяване на сключваните договори и последният валидно сключен такъв между страните, който урежда и е приложим в техните правоотношения е граждански договор № 5/01.03.2022г. Същият е сключен без да е лимитиран от срок и е действал до датата, на която страните са прекратили неговото действие. Въпреки, че прекратяването е извършено с едностранна заповед от страна на ответника и в нея е посочено друго основание, както и че се касае за трудово правоотношение, което очевидно, не е настоящата хипотеза, съдът с оглед становищата на страните и положения подпис на ищеца, приема, че именно действието на последния валидно сключения граждански договор № 5/01.03.2022г. между страните е прекратено по изразено взаимно съгласие на посочената дата в заповедта – 25.05.2022г.

Претенцията на ищеца засяга именно извършената от него работа и то за периода от 01.05.2022г. до 25.05.2022г., като за останалите месеци, за които се твърди страните да са били в правоотношения, заплащането се сочи да е получено от ищеца. Видно от вписванията в рапортната книга, ищецът е давал дневни, нощни дежурства, вкл. в почивни дни за процесния период. С оглед на изложеното и съдът намира, че на ищеца се дължи плащане за извършената от него работа за този период. Ответникът спори, че е заплатил на ищеца извършената от него работа, като се позовава на разходен касов ордер, подписан от ищеца на 22.06.2022г. Съдът, обаче, не може да съотнесе това плащане именно за процесния период.

Видно е от цялата ангажирана документация, че ответното дружество не е изрядно в нейното водене, както и в осчетоводяването. При наличие на спор за извършеното плащане, то именно в тежест на ответника е безспорно да установи, че е погасил точно посоченото задължение. Видно от заключението на вещото лице, изслушано и прието пред въззивната инстанция, на ищеца са изплатени възнаграждения, които да съответстват на сключените от него граждански договори за периода до март месец включително, като възнагражденията са изплащани в месеца, следващ месеца, за който се дължат, съобразно договореностите по сключените граждански договори. Възнаграждението, което е изплатено за март месец е в размера, договорен в граждански договор № 5/01.03.2022г. или 2200лв., като след съответното начисляване на авансовия данък, сумата, която е реално изплатена е в размер на 2035 лв. Както се посочи по-горе на ищеца се дължи възнаграждение както за април месец, така и за периода от 01.05.2022г до датата на прекратяване на договора – 25.05.2022г. Видно от счетоводното записване, за периода от 01.04.2022г. до 25.05.2021г., ответникът е изплатил единствено сумата от 2035 лв. след като от сумата по договора – 2200лв. е приспаднал сумата за дължимия авансовия данък. Именно тази сума е договорена като дължимо

месечно възнаграждение, поради което и изплатената от ответника сума е била дължима за месец април 2022г. Обстоятелството, че същата е осчетоводена за месец май, който е последващия период, не следва да бъде съобразено от съда, доколкото същото не е в съответствие с разпоредбата на чл. 76 ал. 1 от ЗЗД. Ответникът не е заявил на ищеца кое задължение погасява – в ангажирания разходен касов ордер с No 86 / 22.06.2022г., подписан между страните за сумата от 2200 лв. е вписано несъществуващо основание – граждански договор с No 10 / 01.04.22г. не е бил подписан от ищеца, както се изясни по-горе, а сметката за изплатени суми не е документ, който обвързва ищеца, доколкото тя се съставя от ответника и няма данни същата да е била връчена на ищеца преди депозиране на исковата молба в съда. В хипотезата на чл. 76 ал.1 от ЗЗД и с извършеното плащане в размер на 2035лв. ответникът е погасил по-старото от двете задължения, а именно това за месец април 2022г. Дължимо остава възнаграждението за периода от 01.05.2025г. до 25.05.2025г. и доколкото страните са уговорили заплащането не в съответствие с количеството извършена работа, а за месечен период, то и за процесния съдът изчислява, че дължимо би било възнаграждение в размер на 1774,19 лв. / 2200лв. X 25 дни/ 31 дни/. За този размер претенцията е основателна и следва да се уважи.

Сумата следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното ѝ заплащане. Въпреки че такова искане е направено за първи път с депозираната въззивна жалба, то това не представлява недопустимо изменение на иска, а по естеството си е едно акцесорно искане в зависимост от главния дълг, което е допустимо да бъде направено и устно пред въззивната инстанция. / в този смисъл и решение № 221/08.06.1999г. на 5-чл. състав на ВКС и Решение No 32 / 15.05.2014г. по к.т.д. 1897 / 2013г. на ВКС, I ТО/.

В този случай на разглеждане подлежи и направеното от ответното дружество възражение за прихващане, което съдът намира за неоснователно. Не се ангажираха доказателства за договорки между страните за ползване на стая и храна, нито ищецът да е ползвал такива за посочения период. От събраните гласни доказателства посредством разпита на св. К. не могат да се изведат изводи в тази насока, дори и показанията ѝ да бъдат кредитирани, както се изложи по-горе съобразно възприетата фактическа обстановка. Други доказателства в тази връзка не са събрани.

По претенцията с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ал.1 от ЗЗД:

Ищецът не успя да проведе надлежно доказване на всички факти и обстоятелства, които съдът му е разпределил в доказателствена тежест. Твърденията на ищеца подлежат на установяване с надлежни доказателствени средства. Доказателства в тази насока не са събирани, а исканията, които са отправени, впоследствие са оттеглени. Не се доказва на първо място наличие на противоправно поведение на ответната страна, което да е довело до незаконосъобразно прекратяване на договор №5/01.03.2022г. и като резултат на което да са настъпили твърдените неимуществени вреди. Както се посочи по-горе, действието на договор №5/01.03.2022г. е прекратено по изразено взаимно съгласие на страните и от самия

документ съдът не може да извлече и направи извод за противоправно поведение, а други доказателства в тази насока не се събраха.

С оглед на изложеното, въззивната инстанция достигна до извод за частична основателност на претенцията с правно основание чл. 79 от ЗЗД и в тази част решението следва да бъде частично отменено.

По разноските:

При този изход от делото, следва да се отмени частично и решението в частта за разноските, като на ответника за първа инстанция се дължи сумата единствено за заплатено адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете или това е сумата от 2096,47 лв. За сметка на ответника следва да останат сторените от него разноски пред ВРС за възнаграждението за вещото лице, доколкото доказателството е събрано във връзка с възражението за прихващане, което съдът прие за неоснователно. За въззивната инстанция на ответника също се дължат разноски за заплатено адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлената част от претенцията, като това също е сумата от 2096,47 лв. Неоснователно е възражението за прекомерност доколкото възнаграждението е съобразено с размерите определени с Наредба № 1 / 09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Ответникът следва да заплати и дължимата държавна такса в полза на бюджета на съда съобразно уважената част от претенцията за двете инстанции, както и разноските за изготвяне на заключението пред въззивната инстанция.

Водим от горното, съдебният състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 4685/24.12.2024г., постановено по гр.д.№ 9002/2023г. по описа на ВРС, 9-ти състав, В ЧАСТТА, с която е отхвърлен иска на Б. Г. Б., ЕГН ***** срещу „Специализирана болница за рехабилитация Медика-А.“ ЕООД, ЕИК 124618376, с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **1774,19 лв.** / хиляда седемстотин седемдесет и четири лева и деветнадесет стотинки/, представляваща неизплатено възнаграждение по граждански договор № 5/01.03.2022г. за периода 01.05.2022г. – 25.05.2022г., **КАКТО И В ЧАСТТА ЗА РАЗНОСКИТЕ за разликата над 2096,47 лв.** / две хиляди деветдесет и шест лева и четиридесет и седем стотинки/ **до присъдените с първоинстанционното решение 2 737,60 лв.** / две хиляди седемстотин тридесет и седем лева и шестдесет стотинки/, като **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Специализирана болница за рехабилитация Медика-А.“ ЕООД, ЕИК 124618376, със седалище и адрес на управление: с. Оброчище, община Балчик, Област Добрич, К.К А., сградата на медицински център, **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. Г. Б., ЕГН *****,

с адрес: ****, сумата от **1774,19 лв. / хиляда седемстотин седемдесет и четири лева и деветнадесет стотинки/**, представляваща неизплатено възнаграждение по граждански договор № 5/01.03.2022г. за периода 01.05.2022г. – 25.05.2022г., **ведно** със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 12–07.2023г. до окончателно изплащане на задължението, **на основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 и чл. 86 от ЗЗД.**

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 4685/24.12.2024г., постановено по гр.д.№ 9002/2023г. по описа на ВРС, 9-ти състав, в останалите обжалвани части.

ОСЪЖДА „Специализирана болница за рехабилитация Медика-А.“ ЕООД, ЕИК 124618376, със седалище и адрес на управление: с. Оброчище, община Балчик, Област Добрич, К.К А., сградата на медицински център, **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на Варненския районен съд сумата от **70,97 лв. /седемдесет лева и деветдесет и седем стотинки/**, представляваща дължимата държавна такса за първа инстанция, както и в полза на бюджета на Варненски окръжен съд сумата от **35,48 лв. /тридесет и пет лева и четиридесет и осем стотинки/**, представляващи дължимата държавна такса за въззивна инстанция и сумата от **200 лв. /двеста лева/**, представляваща дължимите разноски за заплатено възнаграждение за вещо лице, **на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.**

ОСЪЖДА Б. Г. Б., ЕГН *****, с адрес: ****, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Специализирана болница за рехабилитация Медика-А.“ ЕООД, ЕИК 124618376, със седалище и адрес на управление: с. Оброчище, община Балчик, Област Добрич, К.К А., сградата на медицински център, сумата от **2096,47 лв. / две хиляди деветдесет и шест лева и четиридесет и седем стотинки/**, представляваща сторените от ответника разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция, **на основание чл. 78 ал.3 от ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС, по реда на чл.280 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____